

21. szám.
November 19-én 1864.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50
kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrnál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XV. kötet.

Circus és színház.

Teng leng a művészet az egész országban
Sehol sem süt rá nap.
Se kedv, se pénz, se nép; — az üres csarnokban
Rá hiába várnak.
Ha megjelenik is, nagy néha, nagy gyéren.
Csak kritizálni és unatkozni tér be.

A circus ez alatt paripák számára
Épül egy huzomba':
Csak úgy emelkedik ki a földből, mint egy
Óriási gomba.
Belefér fél város, olyan nagyra szabták,
Szüket a művészek! Kell a lovaknak tág!

Hasztalan! cirkus kell; itt a falragasz már!
Hirdeti hűhóval.
Jön orozzlányokkal, szelid leányokkal
És száznegyven lóval.
Színész szertesztét megy, a ki merre láthat
S még nem is hirdetik, hogy hány „gyalog-lábbal.”

Ablakombul nézem. Most teszik fel éppen
Circus tetejére,
Czitromos, szalagos diadalfát; munkás
Népek öröme.
Kőművesek, ácsok ott a kerten belül
Isznak. Czigány húzza. Tánczolnak emberül.

Kinn az utcán rövid halotti kíséret
Közeledik hallkan.
Fekete koporsó, utána gyászos nép
Nagy zokogva ballag.
Itt halottas ének: ottan czepperl-polka,
Holmi szegény színészt most tesznek a porba.

Szegény jámbor színész, ha újra születesz még,
Légy kötélén tánczos.
A művészi hírek, a hazafiságnak
Agyréme ne bántson.
A közönség tudja, hogy reátok mér' unt?
Ott pohár cseng; „vivát!” Itt — „circumdederunt!”

K—s M—n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Rigentül otatul fogva nem elmulatotam magamat olyan jól, mint kilencz cseh barátom uramnak protestatiojanak kifejezisin, hogy nekik kel valami extra, csehek riszire, *mert* ök el latnak egisz birodalmat hivatalnokokkal. Mar ha mig izz mi mondanank, hogy el latunk egisz birodalmat brinzaval. De hivatalnokokkal! Hatha viszafordityuk, is mondunk: nem ti el latyatok egisz birodalmat hivatalnokokkal, hanem el latya titeket egisz birodalom hivatalokkal, el latyatok ti egisz birodalom hivatalait magatokal. E csak olyan, mintha in mondanik hazi uramnak: „minthogy in ugy izz rigen nem fizetem hazbirt, mit adsz, hogy tovab izz it maragyak?“ Aztan mar micsoda logyika ez? Ha ti mar egisz birodalmat el latatok hivatalnokokkal, akor Csehorszagot izz el latatok hivatalnokokkal, hat akor mig mit akartok el latnyi hivatalnokokkal? Hat nem banom, lasatok el mig paradicsomot izz serafimokkal. Azir nem kel mingyar szeginy magyar embernek zapja lelkit szynyi. Azt izz mongyatok, hogy ti tob adot fizetitek, mind mi. Ha *tutok* tobet fizetnyi, mint mi, akor mar ugy izz beldogab emberek vagytok. Azt izz mongyatok, hogy ti literatusab emberek vagytok magyaroknal. No mar bizom csak akor nem gyüne ide

anglus diakul tanulnyi, mihozank, hanem inkab mene Pragaba; de nem megy. Ara pediglen parirozok, ha teczik, hogy mi nalunk tob disponibilis lapszerkesztö van, mint tinalatok disponibilis Beczirxkomiszär. Az egyibirant nagy fufangosagal volt megmondva, hogy csehek tartanak magukat *legalab izz* masodik nemzetnek monarchiaban; mert igy legalab mindenik a töbi valamenyi egyenkint azt hiheti, hogy ütet irtetitik az elsönek. Nimetek ugy combinálnak, hogy ök azok, magyarok nem demonstraljak, de bizonyosnak tartyak; rumunyak nem bizonyosak felüle, de erösen allegálnak; zsidok pedig hallgatnak, de zsebükbe van, hogy öket irtetik csehek elsü helyen: is igy mindenik megengedi, hogy legyetek ti masodikon.

De hat — hun van hat az az elsö hely?

Alazatos szolgaja

Tallérossy von Zebulon.

P. s. Egyibiranta azir meg ne haragugyunk egymásra, ne duzogjunk egymásra, ne csinyalyunk belüle fachèet. Kedvezs barataim! Csehül mutatkozó barataim. Legyünk jó barátok. A mink *van*, azt veletek szívesen megosztunk, a mink *nincs*, anak fele legyen a tietek, a mink pedig *lehetet volna*, az egiszen ti nektek lehetett volna. Is igy szent a bikesig. **T. v. Z.**

A szükebb és bővebb népszerű felfogása.

Isztrikucz. Hát te mit szólsz a szükebb és a bővebb birodalmi tanáchoz?

Naszszalmicseszkul. Nem bánom; csupán csak egy alkotmányos aggodalmam van e felöl.

Isztrikucz. Mi lehet az?

Naszszalmicseszkul. Az, hogy mi most, mikor bővebb Reichsrath vagyunk, tíz forint diurnumot kapunk; a magyar országgyűlésen pedig csak öt forintot fizetnek. (Kivéve Esztergom követét, a ki még azon felül minden napra megérdemelte a huszonöt krajczárt.) Már most ha a szükebb birodalmi tanács egyenlő rangú lesz a magyar országgyűléssel; — meglásd, hogy nekünk is csak öt forintot adnak.

Történeti adoma.

Gróf Cz. miután 5. vagy 6. dominiumnak, a talpára vert — Pesten élt; mint valóságos *magánzó*, a mennyiben csizmáit is maga szokta tisztítani. Egy alkalommal épen fehér ruháját *vitte* a mosónéhoz: s ime egy fiatal ura öccse, egy ifjú gróf, csöngve, roboogva hajt, saját nagy reményü személyében, egy ötös fogatot — alig van idejük a gyalogjáróknak félre ugrani, vagy valami boltba vagy kapuszin alá menekülni. — Gróf Cz. tele torokkal kiáltoz az ifjú gróf után — kit végre a szemközt jövök megállitanak — s a mint gróf urabátyát észre vette, hogy vele valamit akar — gögös leereszkedéssel küldte hozzá legényét — meg tudni, hogy mire van szüksége?

Azt izenem, úgymond gróf Cz. — hóna alatt a szennyesisivel — a gazdának, — lassabban hajtson, mert különben engemet utól ér.

Serenade.

„Holdvilágos éjjelente . . .
 Hányszor álltam ablakodnál,
 Míg te fényes termeidben,
 Vigadoztál, mulatoztál?
 „Holdvilágos éjjelente,
 Szívem sokszor fájva nézett;
 Míg a kéjnek, kedvnek árja
 Duzzasztotta a tiédet.
 „Holdvilágos éjjelente
 Sokszor álltam ott szoborkint,

Az volt köztünk csak különbség —
 Hogy az nem tud fájdalom-kint . .

„Holdvilágos éjjelente . .
 Ha az élők elpihentek ;
 Én a félholt fennviraszték,
 Fájdalmával tört szívemnek !“

Kedvesének ablakánál,
 Így zeng Mák a néma éjben,
 S rá kinéz a szende lányka —
 Parázs sült tök kis kezében.

Tamburás.

Közeledvén az országgyűlés.

I. *Aszszony.* — [Schatzikám. Adj nekem húsz forintot, új módi francia felöltöt akarok venni, tudod, olyan fényes rézgombost, tudod, a mit úgy hínak, hogy „szótánkanó“ azt véghetetlenül nagyon viselik most.

Férj. Rubintou : ne végy te most magadnak *szótánkanót*. Most írja épen a bécsi levelezőm, már bele is tettem az újságba, hogy „küszöbön áll a magyar országgyűlés.“ Akkor a mente-divat bizonyosan megint elő fog kerülni, a szótánkanó a szilvásárba jut; várd el azt; akkor nekem is lesz miből? Veszek neked olyan felöltöt, a milyet akarsz.

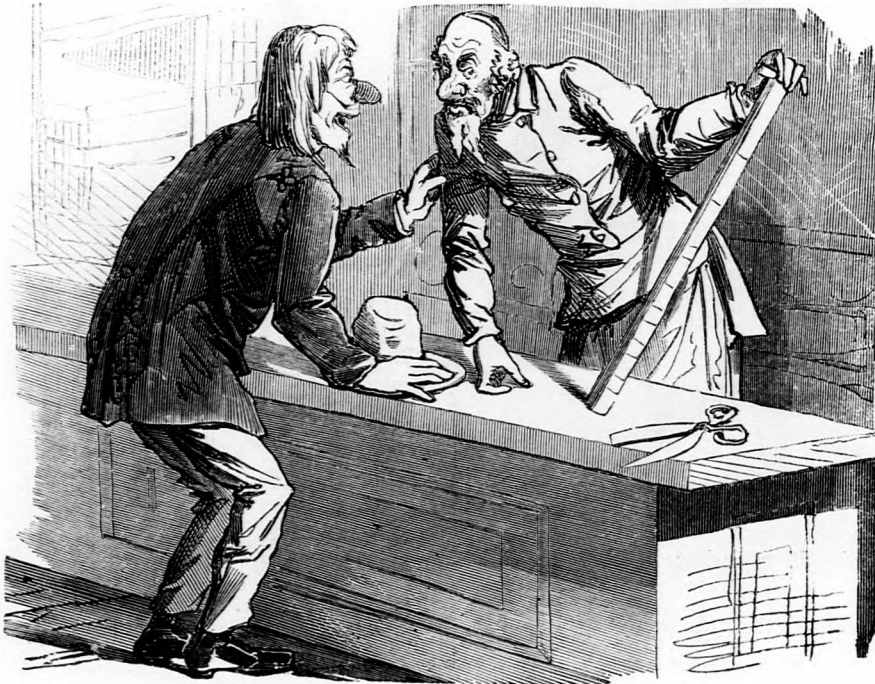
II. *Szőnyegész.* Jó reggelt, tens aszszony. Azért az ócska bútorok behuzásaért jöttem volna, a hogy tetszett mondani.

Aszszony. Jaj, édesem, azt most hagyjuk abba. A férjem, a lapszerkesztő azt mondja, hogy küszöbön az országgyűlés; akkor új bútorokat fogunk venni, majd akkor aztán egyszerre a régi kontót is megfizetjük, tudja. Ne búsuljon semmit.

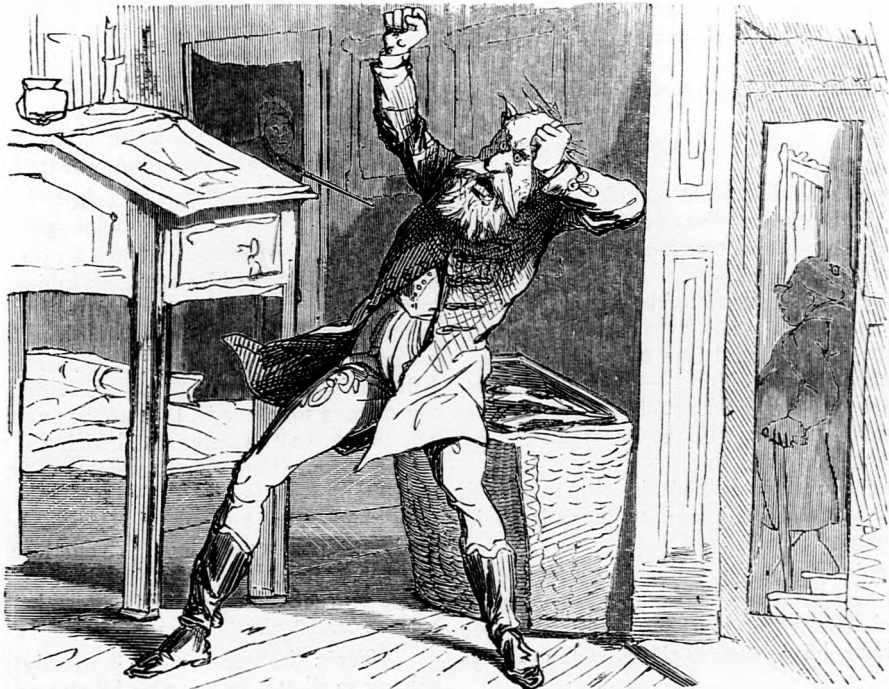
III. *Kelme árus.* Hallja barátom tapaczéros, azt a kis kontót egyenlítőnk már ki, azokért az elvitt kanapé-szővetekért.

Szőnyegész. Ne tessék a miatt aggódni. Meglesz minden; most jövök egy kuncsaftomtul, a kinek az ura újságíró, az mondta bizonyosan, hogy itt van már az országgyűlés, akkor lesz megrendelés anynyi, hogy csak győzzem. Feljönnek az uraságok. Inkább válogasson ki a számomra még egy csomó új módi szövetet. Tudja, mihelyt az országgyűlés itt lesz, mingyárt fizetek.

IV. *Házi úr.* Jó reggelt szerkesztő úr! Megbocsát, hogy ilyen korán alkalmatlankodom. Ez a boltos itt alant épen most volt nálam, s azt mondta, hogy miután bizonyos, hogy országgyűlés lesz; — neki a tapaczéros mondta, az meg a kuncsaftjától hallotta, a kinek a férje szerkesztő, és mindent megtud előre; hát hogy akkor nagyobb szállásra lesz szüksége; mondanék fel kegyednek: ezt a szállást is kiakarná venni. Én azonban kegyedet sem akarnám megsérteni; azért, minthogy már országgyűlés lesz, a szállások megdrágulnak, tehát azt hiszem, hogy fizethet kegyed száz forinttal többet a szállásáért.

V. *Szerkesztő* (nagy fejkavarással). Tyhü, terringettét! Menynyivel jobb lett volna a feleségemnek directe megadni azt a húsz forintot arra a saute — en — canot-ra!

A szalma özvegy férfi.

J. Esztertől.

(Folytatás.)

Kurucz Jánost ez az eset nagyon felizgatta, megzavarta egészségét is. Roszul érezte magát, de azt hitte miúj baj lesz, majd lecsilapszik az iszonyu hír hallatára felzaklatot, az után pedig szinte minden ereiben megállt vére.

Kiben meg ne fagyna a vér ilyen esemény hallásán? több év után is iszonyat rá emlékezni.

Itt maradsz kedves hugom nálam, rendelkezett a jó testvér, ha már megtörtént az a retentő gyilkosság, meg nem tette nem tehetjük, igyekezett volna vigasztalni a jajgató nőt szerető bátyja.

A kettős temetésen nagy volt a zugás, sokan fennhangon vádolták a báró testvéreket.

Másnap aztán hült helyök volt. Elvittek magokkal minden könnyen elvihetőt.

Mindenki tudta, hogy sok heverő pénze volt a gazdag földes ur Kertának, és nem találtak többet utána négy garasnál, temetés utáni napon. Eltűntek a pénzzel és sok értékes drágasággal a báró testvérek, kiket a gyilkossággal méltán vádoltak, eltűntek nyom nélkül. Nem hallotta többé híroket senki abban a városban. Ha csak azok nem ők voltak, kikről egy év mulva a hírlapok egy külsországi városból írták, hogy ott két testvér Magyarországból letelepedett. A férfi nagyban kártyázott. A nővére is igen szabad életet folytatott, igen sokat költöttek mind a ketten. Egyszer a nővér arzenikot adott bátyjának, s a mint az a mérgeg hatását észre vette, még volt anyi ereje, hogy a gonosz nőt megfójtja.

Alnevet használhattak, nagyon valószínű, hogy utlevelök is hamis volt Merszi névre.

A mijök maradt, azon a hitelezők követeléseikhez aránylag megosztottak.

Ez állt a hírlapokban. Valószínű, hogy ők voltak Kerta Bálint gyilkosai.

Az özvegy Kertáné bátyjánál maradt.

János ur igen megköveredett, talán jó lett volna neki azután a rémületes esemény után magán eret vágatni rögtön, a mint a hirt hallotta.

Erezte ő baját, fülei zúgtak, feje szédült. Nehány hétig csak húzta, halasztotta az orvoshoz folyamodást, mikor aztán végre egészen utól érte a baj, hivatott orvosokat, azok aztán vágtak rajt eret — tán bővebben is, mint kellett volna. Egy kevés időre jobban lett az öreg ur, de csak látszólag, maga folytonosan érezte, hogy nincs rendén egészsége.

Végre elment Pestre, Lidikát is vitte magával, hogy legyen ápolója, aztán meg, hogy az maga is felejtse egy kicsit bánatát.

Kertáné néje meglátogatta Erzsikét a Klastromban, és azt a felfedezést tette, hogy nincs annak a leánykának semmi kívánsága apáczává lenni. A mely tapasztalását Lidika hűségesen közölte is János bátyjával.

Az öreg ur komolyan vette a dolgot, ne erőssék azt a szegény gyermeket, ha jószántából nem kíván apácza lenni. Menj hozzá édes hugom holnap mind-

járt, tudd meg szegény gyermektől, mit akar, ha haza óhajt jönni, elvigyük magunkkal.

A jó néne eljárt a dologban. Erzsike nem kívánkozott haza, — hanem férjhez. — Egy derék mivel gombkötő mesterhez, a kivel volt módja a klastromban megismerkedni, még úgy szólva gyermek korukban. Az arany himzéshez való gombkötő munkákat, a mikre a klastromban gyakran volt szükség, a mester fiától szokta beküldeni, az ügyes fiútól többnyire a szinte ügyes növendék Erzsike vette át, és nézte meg, ha jól van-e? ő adott utasítást, ha valamit igazítani kellett.

Később az ifjúvá nőtt fiu apja meghalt, mesterségét fia vette át és folytatta. A klastromi munkákat továbbra is nála rendeltek meg, többnyire a már felnőtt és a finom kézimunkákban igen ügyes Erzsike által.

Az ifju mester mindig maga jött a megbízásokat átvenni, hogy hiba, félreértés ne történjék. A kész munkát ismét maga vitte, megtudni, nincs-e valami hiány?

Kurucz bácsinak tetszett a dolog, rég óta most kaczagott ismét jóízűt Boriska huga tervének meghiusultán. Persze, hogy megtartsuk a menyegzőt. Vig lakadalmat most nem tarthatnánk otthon se, hadd legyen meg itt az esküvő, egész csendességben. Irok Vámos sógoréknak, jöjjenek minél előbb, te meg kedves Lidikám gondoskodjál illő kiházasításáról Erzsikének.

A gondos néne aztán bevásárl minden gondolható szükséges holmit az új házások számára, úgy hogy mire Erzsike szülei megérkeztek, csak az áldás hiányzott a boldog ifju párra.

Erzsike küldött kedves Boriska nénjének egy művészig himzett sz. Borbálát, a mi némileg engesztelte az áhitatosságba egészen elmerült nénét. Szegény Boriska egész nap a templomban lakott, életét imádkozásban töltötte. Imádkozott valamennyi rokona bünei bocsánatáért. Most is mekkora bünt követtek el. Férjhez adtak egy apáczának nevelt leányt!

János bácsi a bizonyos tudattal jött meg Pestről, hogy nyavalyája gyógyíthatatlan vízibetegség.

Mikor hire futott betegségének a városban, elment hozzá Teréz is mint mondta *ápolni*.

Édes feleségem, köszönöm a rám emlékezőt, szólt az öreg férj. Nem hiszem, hogy kibírnád az én nehéz természetemet, most még sokkal hóhortosabb vagyok, mint voltam fiatal egészséges koromban, ez a hosszas betegség semmit se javít az én házsártos természetemen. Külömben köszönöm, hogy megnéztél a sir szélén — látogass meg többször is, ha terhedre nem lesz, én szívesen látlak, szólt a beteg mialatt kezét nyujtotta Teréznek. Végrendeketet rég tettem, olyan kövér ember mint én voltam, minden pillanatban várhatja a rögtöni halált, nem gondoltam, hogy ilyen hosszas betegséget kelljen végig szenvednem. Ennek is vége lesz egyszer, akkor majd meglátod, hogy gondoskodtam rólad halálom utánra is. Kurucz Jánosné ne lásson szükséget! tette hozzá az öreg ur büszke önérettel.

Teréz könyezett; az ő mosolygós ábrázatjához sehogy se illett a köny, nem hihette az ember, hogy sír az a mosolygó száj és szem. Bátyja boltjában hozzá szokott napestig vidám arcot mutatni. Azt lehet mondani, arczához nőtt a mosolygás. Szeme, szája körül a rán-

czok — mert ő is megöregedett ám — mind mosolyra mélyedtek. Teréznek nem lehetett az arcán bánatot kifejezni. Késő is volt már a bánat! az elmúlt szép évsort nem volt többé mód vissza hozni, elrepült; könnyek, bánat vissza nem adják.

Teréz azontul esténként ellátogatott beteg férjéhez kötésével, hideg mosolyu arczával. Klárikának sehogy se tetszett ez a békülés, addig dult, fult, példázolódtott az örökség miatt, míg végre János bátyja jól lehordta és megijesztgette, hogy ha békében nem marad, majd tesz ő változtatást testámentomán, hanem Klárrika siratja meg.

Boriska reggelenként szokott ellátogatni bátyjához az első mise után, s addig ott maradt, míg Lidika a kint levő dolgokat elintézte — az öreg Horváték rég meghaltak — ebédre ritkán tudták ott tartóztatni testvérei, igen keveset szokott enni, általában magára nagyon csekély költséget tett. Minden pénzét szent célokra, kápolnákra adta, mióta Erzsikében csalatkozott.

(Vége következik).

Cseh gyémántok.

Kebőléből aknázza a bús K—i.

A mióta . .

A mióta eszem tudom,
Sok leányt szerettem én;
De közülök, s ez bánt nagyon,
Egy sem szeretett belém.

Én szerelmi bánatomban,
Sóhajtottam hej! sokat —
Ha valahogy elragadna
Rájok is — de nem ragadt.

Egyszer emlékszem csupán, csak
Hogy szüim társra akadott.
Annak pedig birtokosa —
Egy szép kis lány — anyja volt!

Igen derék, tisztos egy nő,
Jó gazdasszony, főzni tud.
Van neki egy barát fia,
S kilencz lánya, egyse rut.

A lugasban . .

A lugasban lenn a kertbe'
Mulatoztunk tegnapi este.
Szép társaság vala együtt,
Határtalan volt a kedvünk.

Voltak urak, voltak dámák,
Ki tudhatná azok számát.
Szép leányok, deli ifjak,
Egy sem engedte a másíknak.

Ah! azon a holdas estén,
Engem üldött csak szerencsém.
Veszteség ért minden részen,
Elkártyáztam minden pénzem.

Eljátszottam gyűrűm, órám,
Becses nálam, mi sem volt már . . .
— S oh jaj a mint hátra nézek —
Látom más ölelget téged! . .

A macaón minden dáma
Hozzám jutott a kártyába.
S ép az, kire szívem vágyik,
A faképnél — im' az hágy itt. —

Rendez-vous.

(melyben — hála Istennek! nem öntik le a hüst).

„Nyolcz órakor, alant a kertben,
A lugasban, a kis padon,
A ragyogó csillagsugárnál —
Ott várj rám édes angyalom!“

A lányka ilyen. És emelve
Feszíti keble ,miederét.
. . A boldogságból e kebelbe
Ki mondja, hogy több térne még?

„S hulljon az égből vas szekercze,
Őrizze száz eb a kaput,
El még sem fogok én maradni!“
— Így válaszola hős Babuk.

A ragyogó hold fényinél, az
Ifjú csakugyan megjelent.
S a nőt ki ottan vár reá már,
Ah! megcsókolja — szertelen.

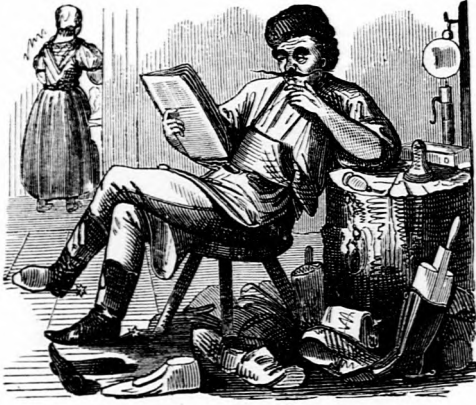
. . . . A vadalmát itt érte szégyen,
Mert nála sokkal savanyúbb
A pofa — mit ez alkalommal
Extemporisált hős Babuk.

Kit ő megcsókolt szívsováron,
Az nem volt senki, más egyéb :
A kertész volt a kék kötényben —
Ott szundikált a vén cseléd!

Mit fog tenni jövő évre Napoleon ?

Vagy békességet csinál, vagy háborút csinál, vagy
egyiket sem a kettő közül.
Quantum non datur.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Az is haladás, ha az ember a jobb oldaláról a balra fekszik — alumnus.

— Tehát végre Deák is megszólalt! Még pedig a Pester Lloydban. Közli az egész programját, mely mind a magyarokat, mind a németeket egyiránt át fogja melegíteni. Kész alkudozni a bécsiakkal is, igen jutányos feltételek mellett. A nemzetiségek igényeit is minden tekintetben ki fogja elégíteni. E mellett az újabb kor követelményeire is tekintettel fog lenni. *Egyenes választásokat* ajánl a közönségnek. Nem titkolja, hogy a mi Oroszországból jön, az a legjobb. Kinyilatkoztatja, hogy karöltve fog járni a horvátokkal. (Micsoda? kicsoda? Deák Ferencz?!) Azt nem mondtam, hanem Deák János és társa Horváth, becsületes szücs mesterek, a kik árulnak bundákat és süvegeket, a mikre egyenes választás szerint alkudhatik magyar és német, és szerb és román; s melyek közt a muszka asztrakán csakugyan legtöbbit ér.

— Megjárnak a fejedelmek az ő incognito utazásaikkal. A minap az orosz császár muszka banknótáját lökték viszsza a wiesbadeni játékasztaltól, most közelebb meg a belga király járt úgy, hogy egy németországi kávéházban beleszólt a dominozók játékába, s arra az egyik játszó azt mondta neki: „maga**! (Azt mondta neki! S nem vágta le neki mindjárt a fejét?) Nem hát; szépen odább ment. (Csak legjobb minden potentátnak otthon a maga országában!)

— A braziliai bukások nagyszerűek. Azt írja egy lap, hogy egy kereskedő harmincznégyezermillió Reis-ig bukott meg. (Csak már azt tudná az ember, hogy mi az a Reis? Mert ha „riskását“ jelent, még har-

mincznégyezermillió szem riskása nem olyan nagy dolog, de ha valami pénz nemét értik alatta, legyen az bár csak egy kis krajczár, akkor az az egy ember háromszáznegyven millió forinttal volna adós. Ez pedig egy státusnak is elég!)

— Hivatalosan ki van mutatva, hogy Magyarországon háromezer ügyvéd van jelenleg; minthogy pedig egy ügyvédnek kell legalább ötven pörének lenni, hogy megéljen, ha már most minden pörben az alpörösi és felpörösi consortiumokat összesen csak tíz lélekszámba vesszük is; kiderül, hogy Magyarországon egy millió ötszázezer ember folytonosan veszkeedik.

— A Times fura gyerek néha. Azt mondja legközelebb, hogy az Angol királynőnek kötelessége a külföldi vendégeket elfogadni, ellátni, ételükre, italukra gondoskodni, utána nézni, hogy tiszta fehérneműt kapjanak, s friss mosdó vízzel el legyenek látva. (Ez bizonyosan hallott valamit arról, hogy Pesten is ezek a kötelezettségei az „angol királynő“-nek.)

— Ezen a héten mulatságos duellumot látott a közönség — per telegraf. A francia meg az olasz külügy ministerek vagdalták egymást távirtdai sürgönyökkel; — ez utóbbi persze katona levén, olyat talált húzni a francia könyökére, hogy annak elszibadt bele a karja. (Mire nem használják már az emberek azt a telegráfot!)

— Jelenleg Európának két országában fordult elő az a csodálatos tünemény, hogy az állam bevételei meghaladják a kiadásait. Angliában és — Törökországban. (Mit csinálnak már most azzal a pénzzel, a mit nem tudtak hova tenni?) Hát Angliában annyival lejjebb szállítják az adót, Törökországban meg annyival több odalisket vesznek a szeráj számára.

Egy kis félreértés.

- Tehát Kecskeméty nem megy Mexicóba.
- Mexicóba? De talán Bécsbe?
- Sem ide, sem oda. Itthon marad, s a két Piszto-lyban fogja magát produkálni.
- Piszto-lyban? Pedig úgy tudom, hogy nem igen nagy barátja a pisztolyozásnak. Hát kiket fog ott vezetni?
- Egy új bandát.
- Csak nem a handabandát?
- Nem; hanem cigánybandát.
- No! kíváncsi vagyok a variációra!

Laptulajdonos és fűmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Mészáros utca 8. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1864.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.